

## PROLOOG

*Neem de betekenissen van de woorden  
voor kennisgeving aan, of zelfs voor lief,  
de dichter moet ze beter weten, ze genezen  
van misverstand. De woorden mens en god  
bijvoorbeeld, die hij vindt in de taal,  
moet hij opnieuw identificeren  
- zo daalde Orpheus af in mortuaria  
en identificeerde zijn vermiste.  
Hij mag hun gevoelswaarden verwisselen,  
hun betekenissen omkeren  
als kluiten aarde, hun bijna gewichtloze  
inhouden zolang omspitten, begieten, bemesten,  
dat nieuwe verwijzingen ontkiemen.*

*Dichter, hoe nu voortaan  
de overal voorhanden zinsnede  
'god bestaat' te verstaan?  
Wie verstaat, kan zich er in bewegen.*

*Bestaat god in mensen? Maakt hij noodlot tot zegen?  
Bestaat hij bij wijze van spreken: god is liefde?  
Is hij een gedicht: 'god is mijn licht'?  
En wat betekent:  
'Waarom hebt gij mij verlaten?'  
Als hij niet met je is op het schavot,  
wie is hij dan?*

*'O god, er is geen god.'*

1982

## **Zondag**

Op ronde wielen  
door zonovergoten velden  
gleed ik  
naar de afgesproken plaats  
waar ik de woorden  
zou geven.

Vrolijk keerden  
de gekomenen huiswaarts.

Op vierkante wielen  
schokte ik  
terug naar de spelonk  
waar ik de woorden  
ontvang.

## **Melodie**

Ik moduleer die ene melodie  
die al van eeuwigheid  
in me tekeer gaat tussen strot en schede

alsof ik ooit een Russisch staatsorkest  
verslonden heb een Himalaja  
leeggedronken.

Ik zal u schreeuwen orgelen  
mijn kleppen wijd  
horten stoten fluisteren  
ik sla u brandend uit

totdat het rund verstomt en knielt  
de hemel opensplijt.